

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ ΜΕΣΣΟΓΑΙΑΣ ΚΑΙ ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ
ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΥ ΜΕΣΣΟΓΑΙΑΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ Β΄ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Η ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΛΑΜΑ
Δ. Γ. Κουτρομπή

ΧΑΡ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ & Α. ΚΟΥΜΠΗ, ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟ ΜΕΣΣΟΓΑΙΑΣ Τ. Κ. 19003
ΤΗΛ. ΚΑΙ ΦΑΧ: 22990 40040, e-mail: ag.nikolaosmark@yahoo.gr
ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ ΝΑΟΥ: www.agnikolaosmark.gr

Κ Υ Ρ Ι Α Κ Η 12 Μ Α Ρ Τ Ι Ο Υ 2017

- ✿ «Γρηγορίου ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης τοῦ Παλαμᾶ».
- ✿ Θεοφάνους τοῦ ὁμολογητοῦ (818). Γρηγορίου Ὑώμης τοῦ Διαλόγου (604),
- ✿ Φινεές τοῦ δικαίου (1430 π.Χ.), Συμεῶν τοῦ νέου Θεολόγου (1022).

Η ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΛΑΜΑ

Ἦεν χωρεῖ ἀμφιβολία ὅτι ἓνα ἀπὸ τὰ οὐχύτερα προβλήματα τοῦ καιροῦ μας εἶναι τὸ πρόβλημα ἢ μάλλον τὸ δράμα τοῦ ἀθεϊσμοῦ. Κατὰ βάθος ἡ εποχή μας δὲν εἶναι καθόλου ἀντιθρησκευτική. Ἴσως μάλιστα εἶναι μία ἀπὸ τὰς πλέον θρησκευτικὰς ποῦ ἐγνώρισε ποτέ ὁ κόσμος. Ὁ ἱερός ἐνθουσιασμός, μετὸν ὁποῖον τόσοι ἐκ τῶν συγχρόνων μας ἀφιερῶνται εἰς τὰ παντοειδή κοινωνικά, πολιτικά, ἐθνικά κλπ. κινήματα, εἶναι χαρακτηριστικόν σημεῖον τοῦ ὅτι μέσα εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου παραμένει ἀκοίμητος ὁ πόθος νὰ πιστεύσῃ, νὰ λατρεύσῃ, νὰ ἀφοσιωθῇ εἰς ἓνα σκοπὸν, εἰς ἓνα ἰδανικόν. Ταυτοχρόνως ὁμως βλέπομεν τὸν σημερινόν ἄνθρωπον, ὄχι ἀπλῶς νὰ ἀδιαφορῇ, ἀλλὰ πολὺ συχνὰ νὰ ἐπαναστατῇ, νὰ ἐξεγείρῃται, νὰ ἀγωνίζεται κατὰ τῶν καθιερωμένων θρησκευτῶν. Μία ἐξήγησις τοῦ φαινομένου αὐτοῦ, ἰδίως ἡ ευκολωτέρα, εἶναι νὰ τὸ ἀποδώσωμεν εἰς τὴν ὑπεροψίαν τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου, ὁποῖος, μεθυσμένος ἀπὸ τὰ ἐπιτεύγματα καὶ τὰς κατακτήσεις του, φαντάζεται ὅτι δὲν ἔχει πλέον ἀνάγκην τοῦ Θεοῦ. Ὑπάρχει ὁμως καὶ μία ἄλλη ἐξήγησις, τὴν ὁποῖαν ὑποστηρίζουν μερικοὶ ἀπὸ τοὺς πλέον διακεκριμένους θεολόγους καὶ διανοουμένους τῆς εποχῆς μας, κατὰ τὴν ὁποῖαν ἡ αἰτία τοῦ συγχρόνου ἀθεϊσμοῦ πρέπει νὰ ἀναζητηθῇ, ὄχι τόσο εἰς τὸ ὅτι ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος δὲν αισθάνεται πλέον τὴν ἀνάγκην νὰ πιστεύσῃ καὶ νὰ λατρεύσῃ τὸν Θεόν, ἀλλὰ μάλλον εἰς τὸ ὅτι δὲν ικανοποιεῖται ἀπὸ ὅ,τι συχνὰ του προτείνομεν νὰ λατρεύσῃ καὶ νὰ προσκυνῇ ὡς Θεόν. Ἰδιαίτερος ἡμεῖς οἱ χριστιανοί, προκειμένου νὰ ἐκφράσωμεν τὴν πίστιν καὶ νὰ περιγράψωμεν τὴν ζωὴν καὶ τὴν πείραν τῆς Ἐκκλησίας, χρησιμοποιοῦμεν πολλάκις θεολογικά καὶ φιλοσοφικά σχήματα, τὰ ὁποῖα ἔχουν γίνῃ τόσο ἀκαμπτα καὶ τόσο τυποποιημένα, ὥστε ὄχι μόνον δὲν εκπληροῦν τὴν ἀποστολὴν τῶν, δὲν φανερῶνουν, δηλαδὴ, εἰς τοὺς συναθρώπους μας τὸ μυστήριον τοῦ ζώντος καὶ ἀληθινοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ συχνὰ τὸ σκιάζουν, τὸ παραμορφῶνουν, τὸ παραποιῶν, τὸ κάμνουν νὰ φαίνεται ὡς παραλογισμός, ὡς κάτι τὸ ἀνάξιον τῆς μεγαλωσύνης τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ κατάστασις αὐτὴ, κατὰ τοὺς ὑποστηρικὰς τῆς ὡς ἄνω ἀπόψεως, εἶναι μοιραία συνέπεια μιᾶς τάσεως ποῦ ἐπεκράτησεν εἰς τὴν Δύσιν μετὰ τὸ τέλος τῆς

Κυριακῆ Β' τῶν Νηστειῶν

μεγάλης σχολαστικής περιόδου – της τάσεως να μεταβάλλωμεν το «ευαγγέλιον της ζωής» εις ένα αφηρημένον σύστημα, να φυλακίζωμεν τον Θεόν τον ζώντα και αληθινόν μέσα εις τας κατηγορίας και τας εννοίας της ανθρωπίνης σκέψεως.

Φυσικά, προκειμένου να γνωρίσωμεν και να κηρύξωμεν το μυστήριον του ενανθρωπήσαντος Θεού, η χρήσις εννοιών και εικόνων, ειλημμένων εκ της ανθρωπίνης πείρας, είναι αναγκαία και νόμιμος. Ο ίδιος ο Θεός άλλωστε, όταν ηθέλησε να αποκαλυφθή εις τον κόσμον του, παρομοίας ιδέας και εικόνας ε-χρησιμοποίησε, και τελικώς, διά της προσλήψεως της φύσεως του αληθούς και τελείου ανθρώπου, έσωσεν, εθεράπευσεν, ηγίασε και εθέωσεν «ἅπαν τὸ ἀνθρώ-πινον», ολόκληρον τον άνθρωπον και επομένως τον νουν, την σκέψιν, τας εν-νοίας και την λογικὴν του. Η χρήσις συνεπὺς αφηρημένων σχημάτων και λο-γικῶν κατηγοριῶν, προκειμένου να εννοήσωμεν και να εκφράσωμεν το «φρι-κτὸν» μυστήριον του Θεού, ὄχι μόνον δεν εἶναι παράνομος, ἀλλ' εἶναι ἀντιθέ-τως νόμιμος και επιβεβλημένη εκ της φύσεως του ανθρώπου και εκ του γεγο-νότος της Ενσαρκώσεως. Ὅποιος θα ηρνείτο αὐτὴν την ἀλήθειαν, θα ἤρχετο εις ἀντίθεσιν με τας ἀποφάνσεις και το παράδειγμα των μεγάλων οικουμενικῶν συνόδων και γενικῶς με ὅλην την θεολογικὴν ἱστορίαν και παράδοσιν. Ἀλλ' η ἀλήθεια αὐτὴ δεν πρέπει να μας κάμνη να παραβλέπωμεν ἕνα ἄλλο γεγονός, πιστοποιούμενον ἐξ ἴσου ἀπὸ την ἱστορικὴν πράξιν και την θεολογικὴν θεω-ρίαν, το γεγονός ὅτι ο πεπερασμένος και πεπτωκὸς ἄνθρωπος ἔχει μέσα του την τάσιν να εκλαμβάνη τα σχήματα και τα συστήματα, που κατασκευάζει ο νους του, ως την ἀρρητον και ἀπερίγραπτον πραγματικότητα του Θεού και συχνά να τα λατρεύη ως να ἦσαν αὐτά ο Θεός.

Αὐτὴ ακριβῶς η τάσις εκυριάρχησεν εις την Δύσιν μετὰ τον θάνατον των μεγάλων Σχολαστικῶν. Η θεολογικὴ ἐπιστήμη εθεωρήθη αυτοσκοπός. Αι λαμπραὶ κατασκευαὶ της ελατρεύθησαν ἀπὸ πολλοὺς ως εἰδῶλα. Χάριν της συ-στηματικῆς ακριβείας, η οποία εκολάκευε την πεπερασμένην και πεπτωκυῖαν λογικὴν του ανθρώπου, εθυσιάσθη συχνά η ελευθερία του Μυστηρίου του Θε-ού. Χάριν του σχήματος παρημελήθη πολλάκις η ζωὴ και μάλιστα η Αυτοζωὴ, ο Θεός. Και η τραγωδία ἐφθασεν εις το αποκορύφωμά της με την προτεσταντι-κὴν μεταρρυθμισιν, ὅταν ο Λούθηρος και οι ἄλλοι μεταρρυθμισταί, εν ὀνόματι της ελευθερίας του θείου Λόγου και της ανθρωπίνης συνειδήσεως, ἀπέριψαν ἐπισήμως και ἀνευ περιστροφῶν την παράδοσιν και την πείραν της ζώσης Εκ-κλησίας και ἔβαλαν εις την θέσιν της, συμπληρωμένα και ὠλοκληρωμένα, τα συστήματα των Σχολαστικῶν της παρακμῆς. Εἰς το ἐξῆς, ἕνα σημαντικόν μέ-ρος του χριστιανικοῦ κόσμου δεν θα ἐπίστευε και δεν θα ἐκήρυττε πλέον ὅ,τι λέγει ο Λόγος του Κυρίου, ο ζων και πάντοτε παρὼν εν τη Εκκλησία· θα ἐπί-

Κυριακὴ Β' των Νηστειῶν

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Μάρκ. β' 1 - 12)

Ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Καπερναοῦμ· καὶ ἠκούσθη ὅτι εἰς οἶκόν ἐστι. Καὶ εὐθέως συνήχθησαν πολλοί, ὥστε μηκέτι χωρεῖν μηδὲ τὰ πρὸς τὴν θύραν· καὶ ἐλάλει αὐτοῖς τὸν λόγον. Καὶ ἔρχονται πρὸς αὐτὸν παραλυτικὸν φέροντες, αἰρόμενον ὑπὸ τεσσάρων· καὶ μὴ δυνάμενοι προσεγγίσει αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον, ἀπεστέγασαν τὴν στέγην ὅπου ἦν, καὶ ἐξορύξαντες χαλῶσι τὸν κράβαττον, ἐφ' ᾧ ὁ παραλυτικὸς κατέκειτο. Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν λέγει τῷ παραλυτικῷ· Τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου. Ἦσαν δὲ τινες τῶν γραμματέων ἐκεῖ καθήμενοι καὶ διαλογιζόμενοι ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν· Τί οὕτως οὕτω λαλεῖ βλασφημίας; τίς δύναται ἀφιέναι ἁμαρτίας εἰ μὴ εἰς ὁ Θεός; Καὶ εὐθέως ἐπιγνούς ὁ Ἰησοῦς τῷ πνεύματι αὐτοῦ ὅτι οὕτως αὐτοὶ διαλογίζονται ἐν ἑαυτοῖς, εἶπεν αὐτοῖς· Τί ταῦτα διαλογίζεσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν; Τί ἐστιν ἐυκοπώτερον, εἰπεῖν τῷ παραλυτικῷ, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι, ἢ εἰπεῖν, ἔγειρε καὶ ἄρον τὸν κράβαττόν σου καὶ περιπάτει; Ἴνα δὲ εἰδῆτε ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀφιέναι ἐπὶ τῆς γῆς ἁμαρτίας – λέγει τῷ παραλυτικῷ· Σοὶ λέγω, ἔγειρε καὶ ἄρον τὸν κράβαττόν σου καὶ ὑπάγε εἰς τὸν οἶκόν σου. Καὶ ἠγέρθη εὐθέως, καὶ ἄρας τὸν κράβαττον ἐξῆλθεν ἐναντίον πάντων, ὥστε ἐξίστασθαι πάντας καὶ δοξάζειν τὸν Θεὸν λέγοντας ὅτι οὐδέποτε οὕτως εἶδομεν.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΤΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗΣ ΠΕΡΙΚΟΠΗΣ

Ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν Καπερναοῦμ καὶ διαδόθηκε ὅτι βρῖσκεται σε κάποιο σπίτι. Καὶ ἀμέσως εμαζεύθησαν πολλοί, ὥστε νὰ μὴ τοὺς χωρῆ πλέον οὔτε ὁ χώρος ἐμπρὸς εἰς τὴν πόρτα, καὶ τοὺς ἐκήρυττε τὸν λόγον. Καὶ ἔρχονται καὶ τοὺς φέρουν ἕνα παραλυτικόν, τὸν ὁποῖον ἐβάσταζαν τέσσερα πρόσωπα. Καὶ ἐπειδὴ δὲν μπορούσαν νὰ τὸν πλησιάσουν ἐξ αἰτίας τοῦ πλήθους, ἀφήρσαν τὴν στέγην, ὅπου εὐρίσκετο, ἔκαναν ἕνα ἄνοιγμα καὶ κατέβασαν τὸ κρεβάτι, ὅπου ἦτανε ξαπλωμένος ὁ παραλυτικὸς. Ὄταν ὁ Ἰησοῦς εἶδε τὴν πίστιν τοὺς, λέγει εἰς τὸν παραλυτικόν, «Παιδί μου, σου συγχωροῦνται αἱ ἁμαρτίαι». Ἐκάθοντο δὲ ἐκεῖ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς καὶ ἐσκέπτοντο μέσα τοὺς, «Γιὰ τί λέγει αὐτὸς βλασφημίας κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον; Ποιὸς μπορεῖ νὰ συγχωρῆ ἁμαρτίας παρὰ μόνον ἕνας, ὁ Θεός;». Ὁ Ἰησοῦς ἀμέσως ἐκατάλαβε μέσα τοῦ ὅτι αὐτὰ σκέπτονται καὶ τοὺς λέγει, «Γιὰ τί κάνετε τὶς σκέψεις αὐτές μέσα σας; Τί εἶναι ἐυκολώτερον νὰ πῶ εἰς τὸν παραλυτικόν, “Σου συγχωροῦνται αἱ ἁμαρτίαι” ἢ νὰ πῶ, “Σήκω ἐπάνω καὶ πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ βιάδιζε”; Ἀλλὰ διὰ νὰ μάθετε ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ἐξουσίαν νὰ συγχωρῆ ἁμαρτίας ἐπὶ τῆς γῆς» – λέγει εἰς τὸν παραλυτικόν, «Σου λέγω, σήκω ἐπάνω καὶ πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ πήγαινε εἰς τὸ σπίτι σου». Καὶ ἐσηκώθηκε ἀμέσως καὶ ἀφού ἐσηκώσε τὸ κρεβάτι ἐβήκε ὑπὸ τὰ βλέμματα ὄλων, ὥστε νὰ ἐκπλαγούν ὄλοι καὶ νὰ δοξάζουν τὸν Θεὸν καὶ νὰ λέγουν, «Ποτέ δὲν εἶδαμε τέτοια πράγματα».

(ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ, ἐκδ. Ἀποστολικῆς Διακονίας)

Κυριακὴ Β' τῶν Ἡηστειῶν

στευε και θα εκήρυττεν ό,τι ο άνθρωπος νομίζει ότι λέγει, ή μάλλον ό,τι πρέπει να λέγη ο γραπτός λόγος του Θεού. Αντί να προσπαθή ο άνθρωπος εν ησυχία και σιωπή να ακούση τον λόγον του Θεού, αντί να περιμένη μετά φόβου και τρόμου την «κρίσιν» του Κυρίου, επρόκειτο να γίνη ο ίδιος κριτικός, να κρίνη τα του Θεού με τα ιδικά του κριτήρια, να απορρίπτη ή να παραδέχεται μόνον ό,τι συμφωνεί με τα ιδικά του σχήματα, να ομιλή με τόσην βεβαιότητα και αυτοπεποίθησιν ώστε να πιστεύση τελικώς ότι ο ιδικός του λόγος, ο λόγος του πεπερασμένου και αμαρτωλού ανθρώπου, είναι ο λόγος του Θεού. Δεν είναι λοιπόν παράδοξον, ότι κατά τους νεωτέρους χρόνους, εκτός των άλλων ειδώλων, ανεφάνησαν και πολυάριθμα «θεολογικά είδωλα», τα οποία όχι σπανίως απέκρυψαν την θέαν του αληθινού Θεού από τους οφθαλμούς των ανθρώπων, χριστιανών και μη χριστιανών, ευλαβών και αρνητών, πιστών και αθέων.

Παρόμοια εξελίξεις δεν εσημειώθησαν εις την ορθόδοξον Ανατολήν. Το γεγονός αυτό ημπορεί φυσικά να αποδοθή εις την τουρκικήν εισβολήν, η οποία επί 400 έτη παρημποδισε κάθε θεολογικήν ή άλλην ζύμωσιν. Ημπορεί όμως και πρέπει να αποδοθή, τουλάχιστον κατά σημαντικόν μέρος, και εις το ό,τι, εις μίαν κρίσιμον ιστορικήν στιγμήν, εφάνη ένας φωστήρ της λαμπρότητος του Παλαμά, ο οποίος εδίδαξεν, εκήρυξε, και διά των αγώνων του κατέστησεν εκ νέου γνωστήν την αρχαίαν πατερικήν διδασκαλίαν περί Θεού του ζώντος.

Ός γνωστόν, οι Πατέρες διέκριναν, χωρίς ποτέ να χωρίζουν, μεταξύ της «ουσίας» και των «ενεργειών» του Θεού. Δι' αυτού του τρόπου κατώρθωναν να εξηγούν πώς ο Θεός, ο οποίος ευρίσκεται γύρω μας, μέσα μας, πλησίον μας, «αλησιέστερον και από τον ίδιον τον εαυτόν μας», πώς ο Θεός αυτός παραμένει πάντοτε διά τον άνθρωπον μυστήριον μέγα και φοβερόν. Διά των «ενεργειών» του ο Θεός έρχεται μεταξύ μας, εισέρχεται εις την καρδίαν μας, φωτίζει τον νουν μας, κατοικεί εις την ψυχήν μας, αγιάζει και μεταμορφώνει το σώμα μας, χορηγεί εις τον άνθρωπον την χάριν να ζη όχι πλέον με την ιδικήν του ζωήν, αλλά με την ζωήν του Θεού, την ζωήν της αγάπης, την ζωήν της αφθαρσίας και της αθανασίας, την «αίώνιον ζωήν». Εις την «ουσίαν» του όμως παραμένει πάντοτε αόρατος, ακατάληπτος, αναλλοίωτος. Είναι ο Κύριος, ο Άγιος, δηλ. ο εντελώς Άλλος, ο ουσιαστικώς και ριζικώς Διάφορος, ο Απρόσιτος και Απερίγραπτος. Ενώπιόν Του ο άνθρωπος δεν κρίνει και δεν συζητεί, αλλά προσπίπτει και προσκυνεί. Τας θείας «ενεργείας» τας βλέπομεν, τας γνωρίζομεν, τας περιγράφομεν, τας αισθανόμεθα. Αλλ' η θεία «ουσία» πάντοτε μας διαφεύγει, είναι απερινόητος και απερίγραπτος. Ομοιάζει με την ανυπέραν όχθην ενός απεράντου και απεριορίστου πελάγους, εις την οποίαν ούτε ο άνθρωπος ούτε κανένα άλλο κτιστόν ον, έστω και ο κραταιότερος των αρ-

Κυριακή Β' των Νηστειών

χαγγέλων, δεν πρόκειται ποτέ να φθάση. Ενώπιον της ιεράς αυτής αβύσσου, μας διδάσκουν οι άγιοι Πατέρες, το μόνον που ημπορεί να κάμη ο άνθρωπος είναι να σιωπά, να καθαρίζεται, να ανοίγεται διά της προσευχής και της μυστικής θεωρίας, πιστεύων και ελπίζων ότι ο παντοδύναμος και φιλόανθρωπος Θεός δεν θα αρνηθή να πληρώση τον νουν και την καρδίαν του, την ψυχήν και το σώμα του με το υπέρλαμπρον φως του και την αθάνατον ζωήν του. Οι άνθρωποι συλλογισμοί, τα ανθρώπινα σχήματα, αι ανθρώπινα σκέψεις και ιδέαι δεν έχουν εδώ καμμίαν θέσιν. Ο Θεός ευρίσκεται απείρως και ασυγκρίτως υπέρνω όλων αυτών. Το μόνον που έχει σημασίαν είναι η «καθαρά καρδιά», ο «άδολος νους», η «αγνή σαρξ», η «άσπιλος ψυχή», όλη εκείνη η προετοιμασία του ανθρώπου, εις τον οποίον ο Θεός καταδέχεται να έλθη και να «ποιήση μονήν».

Ήεν είναι δύσκολον να εννοήση κανείς πόσον επίκαιρος είναι διά την εποχήν μας, –την «εποχήν της αρνήσεως» κατά τους μεν, την «εποχήν των ειδώλων» κατά τους δε, την «εποχήν ενός ασκόπου και αλόγου συχνά ακτιβισμού» κατά την ομολογίαν όλων– μία παρομοία αντίληψις περί Θεού. Μας υπενθυμίζει και πάλιν την αρχαίαν αλήθειαν, ότι ο Θεός εις την «ουσίαν» του είναι ο Κύριος, ένα μυστήριον, το οποίον ούτε οι φίλοι ημπορούν να «καταλάβουν», ούτε οι εχθροί να καταστρέψουν, ούτε γενικώς ο άνθρωπος να κατακτήση διά των απλών δυνάμεών του και ακόμη ολιγώτερον να εγκλείση εις τα κατασκευάσματα του νου του. Η «ζήτησις» αυτού του Θεού δεν απαιτεί να κατατριβεται και να τυρβάζεται ο άνθρωπος περί πολλά. Απαιτεί κυρίως και πρωτίστως να τηρή σιωπήν και ησυχίαν μέσα εις τον νουν και την καρδίαν του, να διατηρή καθαράν την ακοήν και την όρασίν του, να προσπαθή συνεχώς να απαλλαγή από τον περιττόν φόρτον των έργων, των φροντίδων και των επιθυμιών του αιώνος τούτου, διά να δυνηθή να διακρίνη την «εκλεκτήν μερίδα» και να δοθή «ξύν όλη τη ψυχή» εις αυτήν...

Δ. Γ. Κουτρομπή, από το βιβλίο «*Η ΧΑΡΙΣ ΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ*», σελ. 172 - 177, πρώτη έκδοσις, Αθήνα 1995, εκδόσεις Δόμος

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

1) ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ ΜΗΤΕΡΩΝ / αλληλοϋποστήριξη στο ιερό έργο της μητρότητας

Τρίτη 14 Μαρτίου 2017, 10 π.μ. - 12 το μεσημέρι. Και κάθε δευτέρα Τρίτη του μήνα. Στο Ναό μας στην αίθουσα κατηχητικών.

2) ΠΡΟΗΓΙΑΣΜΕΝΕΣ Θ. ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ Μ. ΣΑΡΑΚΟΣΤΗΣ

Τετάρτη 15 Μαρτίου 2017, απόγευμα στις 6:00 μ.μ.

Παρασκευή 17 Μαρτίου 2017, πρωί.

Την Τετάρτη μετά την Προηγιασμένη Θεία Λειτουργία ακολουθεί Τράπεζα και εν συνεχεία το Μέγα Απόδειπνο.